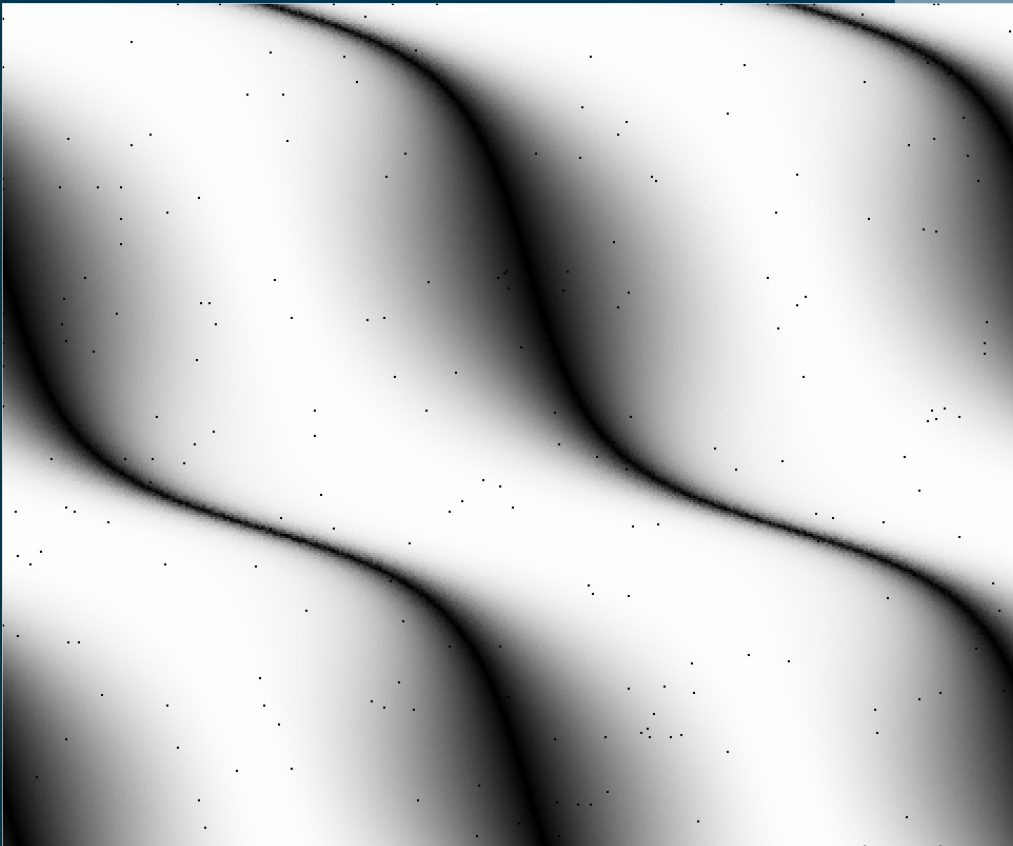

Max Selin

Musta tulva

Max Selin

Musta tulva

© 2021 Max Selin

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4496-3

1. Luku

Tuuli oli jäätävä ja kova. Se kuljetti mukanaan pieniä jääkiteitä, jotka tuntuivat neuloilta osuessaan kasvoihin. Onneksi aurinko paistoi kirkkaasti, joten oli helppo nähdä jäisen tasangon yli. Muutaman kilometrin päässä erottui korkeita rakennuksia, joita Baruti vähän väliä vilkaisi raolleen olevien silmäluomiensa läpi varmistuakseen suunnasta.

Kukaan ei ollut nähnyt jääkarhuja moneen viikkoon näin etelässä ja vielä sisämaassa. Mies pysähtyi kuitenkin tavan takaa tähyilemään ympärilleen ja tunnustelemaan paksun valkoisen takkinsa taskussa olevaa pientä asetta, jonka teho riitti helposti useammankin pedon kellistämiseen, jos hän vain huomaisi ne ajoissa. Jääkarhut liikkuivat toki useimmiten yksinään.

Baruti hiihti leveillä suksillaan verkkaisesti kohti määränpäätä. Hän oli terve vanha mies: Liikkuminen ei ollut ongelma, mutta kiirettä ei ollut. Johtajien Neuvoston kokoontuminen ei ollut alkamassa vielä puoleen tuntiin. Lähemmäksi tullessaan mies näki harmaasta metallista kauan sitten tehdyt rakennukset selvemmin. Ne muodostivat symmetrisen kolmiosisaisen kokonaisuuden. Keskimäisessä oli viisi kerrosta, reunimmaisissa kolme. Ikkunat olivat pienet, jotta lämpö ei karkaisi ulos turhan helposti. Baruti tiesi, että talvella rakennukset olivat silti liian kylmiä, jotta takkia olisi voinut riisua. Nyt oli kesä, ja aurinko lämmitti seiniä tehokkaasti: Nyt hän saattaisi jopa jättää takin naulakkoon.

Baruti jätti sukset ja sauvat nojaamaan rakennuksen seinää vasten ja astui sisään mustasta peltiovesta. Sen kohtaessa kiinni hän odotti sisäänkäynnin edessä, kunnes silmät tottuivat rakennuksen hämärään valaistukseen. Pienet ikkunat olivat pääasiallinen valon lähde, mutta seinällä paloi lisäksi muutamia pyöreitä vetylamppuja.

Kun miehen silmä alkoi erottaa lattian mustavalkoisen mosaiikkikuvion, hän suuntasi aulan poikki toiselle ovelle, joka valkoisena erottui selvästi harmaan seinän taustaa vasten. Hän kuuli oven takaa vaimeaa keskustelua, väänsi raskaan metallioven auki ja totesi kahden muunkin Johtajien Neuvoston jäsenen saapuneen etuajassa. Nämä nyökkäsivät tervehdykseksi, mutta jatkoivat keskusteluaan pitkän metallisen pöydän ääressä istuen.

Baruti arvioi salin lämpötilan riittävän korkeaksi, jotta selviäisi kokouksen läpi pelkässä villatakissa, ja jätti takkinsa sisäänkäynnin vieressä olevaan naulakkoon. Sali oli aavistuksen verran kirkkaammin valaistu kuin aula: Pyöreitä vetylamppuja oli seinissä enemmän, ja ikkunat olivat hieman suurempia. Lattialla toistui sama abstrakti mustavalkoinen kuvio kuin sisääntuloaulassa.

Muut vanhat miehet keskeyttivät hetkeksi puheensa Barutin istahdettua heidän viereensä metallirunkoiselle, mutta miellyttävän paksusti pehmustetulle tuolille. Toinen miehistä tiedusteli:

- Tulitko jälleen hiihtäen?
- Tulin. Matka ei ole pitkä.

Aiemmin saapuneet miehet vilkaisivat toisiaan. Molemmilla heistä oli valkoinen parta, kuten viimeksi saapuneellakin. Baruti tunnusteli omaansa: Se oli alkanut sulaa ja tuntui märältä ja kylmältä kämmentä vasten. Rahim huomautti:

- Joudut vielä jääkarhun kitaan, sillä et ole enää nuori ja nopea liikkeissäsi. Waahid ja minä käytimme kelkkaa.
- Nyt on kesä, ja valo on kirkas. Vaara on siten vähäinen.

Rahim kohautti olkapäitään ja sanoi:

- Ovatko ajatuksesi yhtä kirkkaat? Meillä on tänään vaikeita päätöksiä tehtävänä.

Baruti ei pitänyt kysymyksestä. Kukaan ei olisi epäillyt hänen aivojensa terävyyttä kymmeniä vuosia sitten, kun hänet oli valittu Neuvostoon. Hän murahti ja vastasi:

- Adem on väärässä. Olen sanonut sen hänelle kasvoistusten. Meidän on pysyttävä aloillamme. Ajatus etelään siirtymisestä on hullu.

Waahid selvitti kurkkuaan ja sanoi ärtyneesti:

- Sinulla on tänään tilaisuus perustella kantasi. Olen nähnyt raportin: Se on hirveää luettavaa. Meidän on tehtävä ratkaisut tosiasioiden pohjalta.

Waahid oli Ademin leirissä, ja kaikki tiesivät sen. Baruti huomautti kuivasti:

- Tosiasia on, että suuri osa kansasta menehtyy, jos alamme vaeltaa jäätikön poikki.
- Raportti esittää toimintamalleja, joilla väestön siirto voidaan tehdä turvallisesti ja hallitusti.

Baruti tuhahti:

- Liioiteltu usko raportteihin on yhtä tappavaa, kuin pakkanen ja jääkarhut. Jo pelkästään ravinnon järjestäminen on suuri haaste, enkä tarkoita jääkarhujen ruokkimista.

Rahim huomasi Waahidin silmien välähtävän ja leukojen puristuvan yhteen, ja hän kiirehti sovittelijaksi:

- Älkää tuhlatko energiaanne ennen kokousta. Keskustelemme tänään asioista pitkään ja perusteellisesti.

Hän pyrki myös rauhoittamaan riitapukareita antamalla näille muuta ajateltavaa:

- Kuulitteko jo Instituutin tutkijoiden löydöstä? Siitä kerrottiin viestimessä eilen.

Sekä Baruti että Waahid tarttuivat heti syöttiin, sillä molemmat olivat työskennelleet Instituutissa vuosia sitten. He katsoivat Rahimia uteliaina ja Waahid heitti:

- Oletan heidän löytäneen älyllistä elämää Institutista. Se on ollut kateissa sen jälkeen, kun Baruti ja minä lähdimme sieltä.

Baruti virnisti, mutta varoi nauramasta. Häntä yhdisti Waahidin kanssa vain yksi asia: Instituutin pilkkaaminen. Baruti osoitti Rahimia etusormellaan ja kysyi:

- Aiotko kertoa meille?

Rahim selitti:

- Viestimessä kerrottiin vain, että rannikon kohdalta jääkerroksen alta on löytynyt merkkejä vanhasta asutuksesta.

Baruti oli erityisen kiinnostunut historiasta, ja hän halusi kuulla lisää:

- Kuinka vanhasta?
- Kukaan ei tiedä varmasti, mahdollisesti tuhansia vuosia vanhasta. Löytö kuulemma tutkitaan ensin perusteellisesti, ja siitä kerrotaan vasta sitten Neuvostolle.

Baruti vaipui ajatuksiinsa. Jos Rahimin tieto piti paikkansa, löytö oli ennen kuulumaton. Pohjoisvalta oli perustettu noin 500 vuotta sitten ja ajasta ennen sitä tiedettiin vain vähän. Pohjoisvallalla ei ollut rajanaapureita, mutta virallisen käsityksen mukaan Keskimeren tienoilla asui ihmisiä. Instituutin retkikunta oli julkaissut sen sisältöisen raportin vuosia sitten.

Ovi kolahti auki, ja parikymmentä muuta Johtajien Neuvoston jäsentä asteli sisään peräjälkeen. Miehet olivat enimmäkseen vanhoja, monet jopa kuusikymmentä täytäneitä, kuten Baruti. Mukana oli kuitenkin myös muu-

tama alle neljäkymmentävuotias. Neuvoston puheenjohtajana toimi aina energinen Gora, joka oli iältään viidenkymmenen kieppeillä. Hän istuutui pöydän päähän ja viittoi viimeisetkin seisoskelijat liittymään seuraan. Sukien mustaa partaansa hän antoi terävän katseensa kiertää pöydän ympäri ja sanoi:

- Huomaan, että Neuvosto on täysilukuinen. Se on hyvä, sillä meidän on otettava kantaa Laboratorion raporttiin, joka sisältää joitain varsin rohkeita suosituksia.

Toisin kuin Instituutti, Laboratorio ei yleensä ollut kenenkään Neuvoston jäsenen pilkan kohteena. Se oli monialainen eliittilaitos, johon kelpuutettiin vain lahjakkain osa väestöstä. Instituutissakin oli eteviä tutkijoita, mutta se oli erikoistunut vain jäätikön ja historian tutkimiseen, eikä Pohjoisvalta ollut sen saavutuksista yhtä riippuvainen, kuin Laboratorion tuottamasta tiedosta.

Puheenjohtaja jatkoi:

- Adem on käynyt raportin läpi meitä muita perusteellisemmin, joten pyydän häntä esittelemään sen pääkohdat. Sen jälkeen sana on vapaa. Ole hyvä, Adem.

Adem oli neljäkymmentä täyttänyt pitkä ja harteikas mies, joka Barutin mielestä oli sietämättömän itsevarma ja omahyväinen. Vanhemman miehen oli tunnustettava nuorempansa lahjakkaaksi ja älykkääksi, mutta jokin tämän alentuvassa tavassa puhutella vanhempia Neuvoston jäseniä loukkasi Barutia. Ademin tapa kerskailla suurella

perheellään ei myöskään miellyttänyt Barutia. Hän oli tavannut Ademin kaikki kolme vaimoa, joista nuorin oli kaksikymmentävuotias kaunotar, eikä hän voinut täysin tukahduttaa kateellisia ajatuksiaan.

Adem aloitti hymyillen esityksensä:

- Kiitos Gora! Toivon monen teistä lukeneen raportin, vaikka se ei ole kaikilta osin mieltäylentävää tekstiä. Lyhyesti tilanne on se, että Pohjoisvallan alue on tulevien vuosien ja vuosikymmenten aikana hitaasti muuttumassa asumiskelvottomaksi.

Adem oli vakavoitunut ja jatkoi:

- Raportin johtopäätökset suoraan sanottuna järkyttävät minua. Tiedätte, että kauniit nuoret vaimoni ovat antaneet minulle lukuisia poikia ja tyttäriä, enkä ajattele mielelläni sitä, että minun täytyy kuljettaa heidät pois epävarmaan tulevaisuuteen.

Siinä ne tulivat taas, Baruti mietti happamana: Kauniit vaimot ja suuri perhe. Hän yritti keskittyä miehen muuhun sanottavaan, joka tuntui uhkaavalta, se oli pakko myöntää. Hän päätti kuitenkin kuunnella kriittisesti ja etsiä esityksestä heikkoja kohtia ja epä johdonmukaisuuksia. Adem jatkoi:

- Tilanne on se, että Laboratorion laskelmat osoittavat ilmaston muuttuvan vuosi vuodelta kylmemmäksi. Ruuan tuottamiseen ei enää riitä energiaa, vaan kaikki vety on pian poltettava talojen pitä-

miseksi lämpimänä. Jos lämpötila laskee liikaa, jääkerroksen alla virtaavat joetkin jäätyvät, mikä merkitsee energiantuotannon loppumista.

Baruti haastoi Ademin:

- Mihin väite ilmaston kylmenemisestä perustuu? Mitkä faktat tukevat tällaista? Juuri mitään muutosta ei ole ollut havaittavissa kolmeenkymmeneen vuoteen.

Adem oli selvästi odottanut kysymystä, sillä hän iski silmää Goralle, katsoi Barutia hymyillen ja sanoi:

- Kiitän hyvästä kysymyksestä. Kunnianarvoisessa Instituutissa viettämäsi vuodet eivät ole menneet hukkaan.

Muutamit hörähtivät kommentille, ja Adem virnisti tyytyväisenä, kohotti leukaansa ja selitti:

- Laboratorion mittaukset osoittavat aurinkokuntamme joutuneen avaruudessa alueelle, jossa on runsaasti komeettojen jäänteitä ja muuta pölyä. Seurauksena on ollut auringosta maahan pääsevän säteilyn heikkeneminen. Lisäksi maapallon muilla kolkilla on alkanut esiintyä enemmän tulivuorenpurkauksia. Tämän arvellaan johtuvan siitä, että liikkuva jäätikkö on tehnyt mannerlaatoista aiempaa epästabiilimpia. Laboratorion mittaukset osoittavat ilmakehän hiukkastiheyden nousseen dra-

maattisesti, mistä myös seuraa maan pinnalle pääsevän säteilyn heikkeneminen. Tyydyttääkö vastaus Instituutin miestä?

Moni hymyili, mutta Baruti vain nyökkäsi ärtyneenä: Ademin viittaukset Instituuttiin olivat olleet täysin asiaan kuulumattomia. Nuorempi mies jatkoi:

- Lämpötilojen alentuessa huomattavasti käy myös niin, että yhä laajemmat merialueet pysyvät pakussa jäässä vuoden ympäri, mikä heikentää hylkeiden selviytymismahdollisuuksia, ja kannat romahtavat. Mitä muuta jääkarhut syövät kuin hylkeitä? Arvaatteko?

Adem antoi ilkikurisen katseensa kiertää Neuvoston jäsenissä, mutta kukaan ei vastannut. Niinpä hän vastasi omaan kysymykseensä kevyttä ja koomista tyyliä tavoitellen:

- Ne syövät myös meitä!

Ketään ei naurattanut. Adem huomasi virheensä ja rykäisi, ennen kuin jatkoi hillitymmin äänenpainoin:

- Laboratorion mukaan jääkarhut ovat jo alkaneet levittäytyä sisämaahan päin. Elämä täällä muuttuu vaarallisemmaksi.

Baruti protestoi:

- Meillä on aseet käytössämme. Voimme hävittää jääkarhut sukupuuttoon, jos haluamme.

Kaikki Neuvoston jäsenet katsoivat Barutia hämmästel-
len ja Gora huomautti:

- Sitä me emme voi tehdä rikkomatta Periaatetta vas-
taan.

Adem myötäili puheenjohtajaa:

- Kun Pohjoisvalta perustettiin 500 vuotta sitten, ar-
voihimme kirjattiin biologisen elämän pyhyiden
kunnioittaminen.

Baruti ei taipunut:

- Mekin edustamme biologista elämää. Suojeletteko
mieluummin jääkarhuja kuin ihmisiä?

Adem huokasi ja selitti liioitellun kärsivällisesti:

- Baruti, tiedät kyllä, että kysymys ei ole valinnasta
kahden lajin välillä, vaan tasapainosta.
- Kutsutko sitä tasapainoksi, kun vaellamme pois jää-
karhujen ulottuvilta?

Kun Adem ei vastannut eikä kukaan muukaan hetkeen
sanonut mitään, Gora totesi:

- Me emme ole vielä päättäneet mitään. Annamme
Ademin jatkaa raportin esittelyä. Sen jälkeen kes-
kustelemme. Sopiiko tämä kaikille? Hyvä. Adem, ole
hyvä ja jatka.

Baruti tuijotti pöytää pahantuulisena. Hän ei enää kes-
keyttänyt Ademin puhetta:

- Riippumatta jääkarhuista ravintomme siis uhkaa loppua ja energiahuoltomme romahtaa. Meillä ei minusta ole vaihtoehtoja: Meidän on lähdettävä liikkeelle. Esittelen pian suunnitelman, jota noudattamalla se on mahdollista.

Ademin puhe soljui tasaisena virtana, mutta Baruti ei enää kuunnellut. Hänen mielensä harhaili muistojen jääkentille, jotka kimaltelivat auringon paisteessa tai kellerävän kuun valossa, tuikkivien tähtien ja vihreinä aaltoilevien revontulten alla sinisen pakkasen otteessa. Hän muisti aamun ja illan keltaiset, punaiset ja violetit taivarrannat, tyynet leppymättömän kylmät yöt ja siniharmaat päivät, jolloin lumisade peitti näkyvistä kaiken muun. Hän kuvitteli ärjyvän myrskyn, joka kuljetti avuttomia lumikiiteitä pökerryttävällä nopeudella jäisen lakeuden poikki.

Baruti ei voinut ajatella jäätikköä muistamatta isäänsä. Ja isän kohtalon miettiminen toi aina mieleen hänen oman asemansa: Hän pohti tulevaisuuttaan päivä päivältä enemmän. Hän oli noussut johtavaan asemaansa miehenä, joka käsitti vaikeatajuisiakin asioita, mutta hänen tähtensä oli laskussa. Hän tiesi sen, ja mikä pahinta, muutkin olivat huomanneet sen.

Mies muisti ajan, jolloin Johtajien Neuvosto oli toivotanut hänet tervetulleeksi iloiten ja kunnioittaen. Päät olivat kääntyneet hänen suuntaansa hymyillen, ja usein keskusteluihin oli tullut tauko, kun miehet olivat nousseet, ympäröineet hänet ja lähes hukuttaneet hänet tervehdyksiin sekä perhettä koskeviin tiedusteluihin ja toivotuksiin.

Kun Johtajat olivat ajautuneet erimielisyyksissään umpikujaan pitkissä, joskus päiviä jatkuneissa keskusteluissaan, oli sattunut usein, että Barutilta oli odotettu kiistan ratkaisua. Aina se ei ollut onnistunut, mutta lähes poikkeuksetta hänen kantansa oli voittanut. Eri mieltä olleet olivat tutkineet häntä katseillaan, lopulta nyökytelleet miehelle hyväksyen ja kuin yhteisestä sopimuksesta ilmoittaneet tukevansa Barutin ajatuksia.

Baruti ei ollut tietoinen mistään yksittäisestä tapahtumasta, joka oli muuttanut tämän, mutta jo vuosia sitten asetelma oli alkanut liukua toisenlaiseksi. Miehen saapuesssa Johtajien Neuvoston kokoukseen, siellä käydyt keskustelut olivat jatkuneet ilman, että kukaan oli enää edes vaivautunut vilkaisemaan ovelle. Jos yksittäinen Neuvoston jäsen tuli vastaan, tämä toki tervehti häntä, kuten säännöt vaativat. Entinen lämpö ja arvostus olivat kuitenkin poissa vastaantulevien katseesta.

Aivan viime aikoina Baruti oli havainnut uuden muutoksen toisten Johtajien käyttäytymisessä. Miehen saapuesssa kokoontumiseen, puheensorina oli hetkessä tauonnut, ja muutamat olivat katsoneet ovelle vakavina ja arvioiden. Ystäviensä silmissä Baruti näki surua, mutta kasvava joukko suhtautui häneen täysin välinpitämättömästi.

Baruti lähestyi kuuttakymmentä, mikä oli hyvin korkea ikä. Toisten nuorempien tiedettiin havittelevan paikkaa Neuvostossa, mutta kukaan ei ikinä tekisi päätöstä hänen puolestaan. Paikka Neuvostossa oli elinikäinen, eikä entisiä jäseniä ollut. Oli vain jäätikölle omin jaloja kävelleitä, joiden ymmärrys oli vielä riittänyt viimeiselle vaellukselle.

Jäätikön alta löytyy hyvin säilyneitä jäänteitä muinaisesta kulttuurista. Käsitykset ihmisen ja planeetan historiasta muuttuvat täydellisesti. Menneen sanotaan valaisevan nykyaikaa, mutta entä jos menneisyys onkin ollut täysin odottamatonta ja lähes käsittämätöntä?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi